

Òscar Ribas Reig, excap de Govern

Tribuna

Projecte de llei d'inversions estrangeres (i II)

Seguidament em permeto glosar una petita part de l'article del professor Andreu Mas-Colell (Diari d'Andorra, dilluns 10 de març del 2008): "Però posaré l'èmfasi –diu– en un aspecte diferent, potser no sempre prou comprès (subratllo no sempre prou comprès). Una economia com l'andorrana, inherentment petita, ha d'inspirar la confiança dels seus veïns, que, en el cas d'Andorra, serien com a mínim els Estats de la Unió Europea." I poc més enllà, hi afegeix: "L'obertura a la inversió estrangera és un aspecte indispensable per inspirar aquesta confiança."

Discrepo lleugerament de l'eminent professor. Per assegurar el màxim èxit possible s'hauria de procedir a l'inrevés. En primer lloc donar confiança. Quina seguretat es pot oferir als empresaris seriosos, quan el futur de les nostres relacions estables i més o menys permanents amb la Unió Europea són encara una entelèquia? Quina seguretat fiscal es donarà als inversio-nistes? I què dir de la "gloriosa" llista de paradisos fiscals? Cal aclarir aquestes qüestions, que em semblen fonamentals, repeteixo, per assegurar, en la

mesura que pugui, inversions estables i no especulatives (subratllo estables i ho faig doblement amb especulati-ves).

Davant la impossibilitat d'arribar a un ampli consens, abans de no veure clar quina serà la nostra posició més o menys definitiva en relació amb la Unió Europea, ni haver resolt el problema de l'estabilitat fiscal, em sembla encertada la posició del Partit Social-demòcrata d'oposició al projecte de llei.

L'obertura a la inversió estrangera i la fiscalitat hauria d'ésser un dels elements estrella de la taula en les negocia-

cions amb la UE. Em reafirmo en aquesta opinió, després d'haver llegit a darrera hora abans d'enviar el present escrit, l'article del professor Marc Marescau (Diari d'Andorra, dies 31 de març i 1 d'abril), on diu "una orientació més europea de la legislació andorrana en matèria d'inversió estrangera no necessàriament es tradueix en una integració en el marc legal de la UE...". Si és així (amb tota certesa ho és), per què ens hem d'obrir? Solament per demostrar "bona voluntat" davant la UE, perquè aquesta ens faci la gràcia d'atorgar-nos privilegis de tant en tant?

O és que no tenim dret a negociar i a pactar acords estables, definitius?

El posicionament de CDA+Segle 21 pot ser útil en el sentit que obri un parèntesi, sota mínims, propiciï d'immediat una seriosa reflexió que es tanqui amb un ampli consens i un relatiu canvi d'orientació marcat per la proposta de llei.

Vàrem perdre una primera oportunitat fa 25 anys; una segona immediatament després de l'atorgament de la Constitució (la més idònia) ara ja fa 15 anys. Seria lamentable que per precipitació i manca d'un ampli consens perdéssim la tercera.